

Sygn. akt III K 301/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2014r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Małgorzata Demianiuk-Dzik

Protokolant – stażysta Rafał Czyżewski

przy udziale Prokuratora Tomasza Cieślaka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 września 2014r.

sprawy przeciwko

A. B.

s. R. i D. zd P.

ur. (...) w W.

oskarżonemu o to, że:

1. w dniu 09.01.2014r. w W. wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał przy sobie znaczną ilość środka odurzającego w postaci 66,01 gramów netto amfetaminy oraz 1,71 gramów netto marihuany, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

2. w dniu 9.01.2014r. w W. Al. (...) znajdując się pod wpływem środka odurzającego kierował po drodze publicznej w ruchu lądowym pojazdem osobowym marki f. (...) o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

I. oskarżonego A. B. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1 wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 2 wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk skazuje oskarżonego i wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych nr 18/14 (k. 156) pod poz. 1-6 zarządzając ich zniszczenie;

IV. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

V. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka przepadek dowodu rzeczowego szczegółowo opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr 18/14 (k. 156) poz. 7;

VI. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 9.01.2014r. do dnia 26.09.2014r.;

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 9.01.2014r. i 10.01.2014r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych, zaś na podstawie art. 624 §1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt III K 301/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zebranego i ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w nocy z 8 na 9 stycznia 2014r. A. B. zażywał amfetaminę. Ponadto w dniu 9 stycznia 2014r. około godziny 6:00 rano palił marihuanę. Następnie wsiadł do samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i kierował tym pojazdem. Około 06:20 jadący ulicą (...) w W. pojazd, którym kierował oskarżony zauważyli funkcjonariusze Policji asp. A. S. i sierż. sztab. W. G. pełniący służbę w patrolu zmotoryzowanym. Pojazd kierowany przez oskarżonego zwrócił uwagę policjantów, gdyż nie mieścił się na swoim pasie ruchu. Funkcjonariusze Policji postanowili zatrzymać pojazd do kontroli.

W trakcie kontroli A. B. był nadpobudliwy, miał ręce i czoło mokre od potu, a jego źrenice nie reagowały na światło. Ponadto nie potrafił utrzymać równowagi. Jako że, zachowanie kierowcy wskazywało na to, iż może on być pod wpływem alkoholu lub innych środków odurzających, funkcjonariusze przebadali go na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, z wynikiem negatywnym. Ponadto rozpytali oskarżonego, na okoliczność zażywania środków odurzających, a on przyznał się, że zażywał amfetaminę i marihuanę.

W trakcie dalszego rozpytania A. B. oświadczył, że posiada przy sobie marihuanę i wydał dobrowolnie zawiniątko aluminiowe z zawartością suszu roślinnego koloru brunatno-zielonego.

W związku z powyższym mężczyzna został zatrzymany, a funkcjonariusze przystąpili do przeszukania jego osoby, w wyniku którego w prawej skarpecie ujawnili torebkę foliową z zawartością białego proszku. Z kolei po dokonaniu przeszukania pojazdu F. (...) funkcjonariusze ujawnili pod siedzeniem pasażera torbę foliową, w której znajdował woreczek z zawartością białego proszku oraz waga elektroniczna, na której znajdowały się ślady białego proszku. Ponadto na fotelu kierowcy pomiędzy siedziskiem, a oparciem ujawniono susz koloru brunatno-zielonego zawinięty w aluminiową folię, zaś pod fotelem kierowcy, czarną saszetkę wewnątrz której znajdowały się torebki z zapięciem strunowym ze śladowymi proszku koloru białego, oraz jedna torebka z niewielką ilością suszu roślinnego. W

samochodzie ujawniono również worek foliowy, w którym znajdował się złożony papier z nadrukiem, wewnątrz którego znajdował się biały proszek.

Wszystkie ujawnione substancje zostały zabezpieczone procesowo, zaś na miejsce kontroli wezwano grupę dochodzeniowo śledczą z Komisariatu Policji W. U., która dokonała oględzin pojazdu.

Z kolei A. B., przewieziono do Szpitala (...), gdzie dokonano badania jego moczu pod kątem obecności w organizmie oskarżonego środków odurzających, z wynikiem dodatnim. Badania wykazały obecność amfetaminy oraz cannabinoli. W dalszej kolejności oskarżonego przewieziono do Szpitala przy ul. (...) w W., w celu pobrania próbek krwi, a następnie osadzono go w (...), w celu przeprowadzenia dalszych czynności.

Natomiast przeprowadzone w toku dalszego postępowania badania, zatrzymanych u A. B., substancji wykazały, że ujawniono przy nim środki odurzające w postaci amfetaminy o łącznej wadze 66,01 grama netto oraz marihuanę o łącznej wadze 1,71 grama netto.

A. B. posiadał wspomniane środki odurzające w okresie przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za inne przestępstwo podobne. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 14 kwietnia 2009r., sygn. II K 549/08 został on bowiem prawomocnie skazany za czyny z art. 62 ust. 2, art. 59 ust. 1 i 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz za czyn z art. 263 § 1 k.k. ma karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w dniach od 1 czerwca 2009r. do 18 stycznia 2010r. oraz, z zaliczeniem okresów pozbawienia wolności w dniach 9 i 10 kwietnia 2008r. oraz od 19 maja 2008r. do 5 listopada 2008r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego (k. 58-59, 190-191), zeznań świadków W. G. (k. 30v) i A. S. (k. 31v-32); protokołu zatrzymania (k. 2-2v); protokołu przeszukania osoby (k. 6-8); protokołu przeszukania samochodu (k. 9-11); protokołów oględzin (k. 14-15v, 63-65v); protokołów użycia testera narkotykowego (k. 16-17, 18-19, 20-21, 22-23); wyników badań (k. 24); opinii sądowo-psychiatrycznej (k. 67-80); opinii z badań chemicznych (k. 81-83); odpisu wyroku i informacji o odbyciu kary (k. 104-106); informacji z (...) (k. 109-110); obliczenia kary (k. 111); zawiadomienia o zwolnieniu ze sprawy (k. 112); protokołu pobrania krwi (k. 113-113v); sprawozdania z analiz (k. 114); opinii toksykologicznej (k. 115-121); danych o karalności (k. 163-165).

Oskarżony, przesłuchiwany zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i postępowania sądowego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, albowiem są one logiczne i znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach w postaci zeznań funkcjonariuszy Policji W. G. i A. S. - przeprowadzających interwencję wobec oskarżonego oraz w dowodach z dokumentów przede wszystkim w postaci protokołu przeszukania, wyników badań oraz opiniach biegłych.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadków W. G. i A. S., funkcjonariuszy Policji, którzy dokonywali czynności służbowych z oskarżonym. Świadkowie w spójnych, logicznych i wzajemnie uzupełniających się zeznaniach szczegółowo omówili, wszelkie istotne okoliczności związane z interwencją podejmowaną w stosunku do oskarżonego w dniu 9 stycznia 2014r. W szczególności świadkowie dokładnie opisali przebieg wykonywanych czynności, w tym okoliczności ujawnienia faktu, iż oskarżony kierował pojazdem mechanicznym będąc pod wpływem środków odurzających, jak również wskazali miejsce ujawnienia, zatrzymanych u niego narkotyków. W ocenie Sądu świadkowie W. G. i A. S. zeznawali szczerze, relacjonując stan swojej faktycznej wiedzy o zdarzeniu. Jednocześnie nie znali oni oskarżonego i nie mieli żadnego motywu, aby zeznawać niezgodnie z prawdą.

Ponadto zeznania świadków korelują przede wszystkim z wynikami badania moczu i krwi oskarżonego pod kątem obecności środków odurzających

w organizmie, protokołami przeszukania osoby oskarżonego oraz jego samochodu, pozostałą dokumentacją procesową zabraną w sprawie, a także z wyjaśnieniami samego oskarżonego.

Jako rzetelną i fachową Sąd ocenił opinię z zakresu badań chemicznych z dnia 22 stycznia 2014r. (k. 81 – 83). Biegły R. J. ustalił, w wyniku przeprowadzonych i szczegółowo opisanych w opinii badań, że posiadane przez oskarżonego substancje to amfetamina w ilości 66,01 grama, która zaliczana jest do substancji psychotropowych oraz 1,71 grama konopi innych niż włókniste (marihuana), które zaliczane są do substancji odurzających.

Analogicznie ocenił Sąd, opinię biegłego z zakresu toksykologii Z. W. (k. 115 – 121). W opinii tej, w oparciu o analizę wyników badań moczu oskarżonego z dnia 9 stycznia 2014r. oraz próbki jego krwi pobranej w dniu zdarzenia, biegły jednoznacznie stwierdził, iż możliwe jest określenie stężenia substancji aktywnych, pod postacią amfetaminy oraz (...) i jego metabolitów, w organizmie oskarżonego w dniu i chwili zatrzymania, a także jednoznacznie potwierdzenie faktu, że A. B. znajdował się pod wpływem środków działających podobnie do alkoholu w rozumieniu art. 178a § 1 k.k. w czasie kierowania pojazdem. W treści opinii biegły szczegółowo opisał podjęte czynności badawcze, jak również wskazał, że w próbce krwi oskarżonego pobranej w dniu zatrzymania znajdowała się amfetamina przy stężeniu 236,93 ng/ml, oraz (...) w stężeniu 1,09 ng/ml i jego metabolity w postaci 11-hydroksy - (...) o stężeniu 0,31 ng/ml i kwasu 11-N. - (...)9-karboksyłowego o stężeniu 14,47 ng/ml. Biegły podkreślił przy tym, że badana próbka krwi została pobrana po upływie ponad 8 godzin od zatrzymania i wskazał, że wysokie stężenia substancji psychoaktywnych we krwi oskarżonego, ujawnione po takim czasie od zatrzymania świadczą, że substancje odurzające przyjęte zostały w krótkim czasie przez zatrzymaniem.

Sąd podzielił również wnioski opinii biegłych lekarzy psychiatrów D. B. i R. O. z dnia 18 stycznia 2014r. (k. 77-80), którzy po przeprowadzeniu badania oskarżonego zaopiniowali, że nie cierpi on na żadną chorobę psychiczną, jak również nie jest upośledzony umysłowo. Rozpoznano u niego szkodliwe używanie amfetaminy i marihuany. Ten stan psychiczny w odniesieniu do zarzucanych oskarżonemu czynów nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i zdolności do pokierowania swoim postępowaniem. Poczytalność oskarżonego w chwili popełnienia czynów jak i w trakcie postępowania nie budzi wątpliwości.

Opinia biegłych jest, pełna, rzetelna i fachowa. Biegli po zbadaniu oskarżonego szczegółowo zanalizowali stan jego zdrowia psychicznego i należycie umotywowali swoje wnioski.

Sąd, ustalając stan faktyczny posłużył się również dowodami z dokumentów w postaci: protokołu zatrzymania oskarżonego (k. 2-2v), protokołu przeszukania osoby (k. 6-8), protokołu przeszukania samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) (k. 9-11), protokołu oględzin tegoż pojazdu (k. 14-15v) protokołów użycia testera narkotykowego (k. 16-17, 18-19, 20-21, 22-23), protokołu oględzin telefonu oskarżonego (63-65v), wyników badań moczu oskarżonego z dnia 9 stycznia 2014r. (k. 24), protokołu pobrania krwi oskarżonego (k. 113) wraz ze sprawozdaniem z analizy próbki krwi nr (...) (k. 114), danych o karalności (k. 163-165), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 14 kwietnia 2009r., sygn.

II K 549/08 wraz z informacją o odbyciu kary (k. 104-106), informacji z (...) (k. 109-110) oraz obliczenia kary (k. 111) i informacji o zwolnieniu ze sprawy (k. 112). Wspomniane wyżej protokoły oraz dokumenty zostały sporządzone w przepisanej prawnie formie, przez upoważnione do tego osoby. Dokumenty nie noszą śladów przerobienia. Są one, zdaniem Sądu, w całości wiarygodne.

Jako rzetelny, kompleksowy i sporządzony w sposób fachowy Sąd ocenił również wywiad środowiskowy przeprowadzony w niniejszej sprawie wobec oskarżonego A. B. (172-174).

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał, że wina i sprawstwo oskarżonego w niniejszej sprawie nie budzą wątpliwości.

W konsekwencji Sąd uznał oskarżonego winnym popełnienia dwóch przestępstw: pierwszego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz drugiego z art. 178a § 1 k.k. Oskarżony

w dniu 9 stycznia 2014r. posiadał bowiem wbrew przepisom ustawy znaczną ilość środków odurzających w postaci amfetaminy i marihuany, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne. Ponadto tego samego dnia, oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym znajdując się pod wpływem środka odurzającego.

Przestępstwo ujęte w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii polega na posiadaniu znacznej ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych.

W wyroku z dnia 1 marca 2006r (II KK 47/05 OSNKW 2006/6/57) Sąd Najwyższy podkreślił, że „miarą „znaczości” w rozumieniu art. 48 ust. 3 ustawy

z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 1997r. Nr 75, poz. 468 ze zm.), jak i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1484) może być także stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość.” W wyroku z dnia 19 października 2000r. Sąd Apelacyjny w Krakowie (II AKa 124/00, KZS 2000/11/48) za znaczną ilość środka odurzającego z art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r.

o przeciwdziałaniu narkomanii uznał 200 gramów amfetaminy argumentując, że skoro jedna porcja tego środka wynosi zwykle 0,1 grama, to podana ilość wystarcza do wykonania 2.000 porcji, zatem wystarczy do jednorazowego odurzenia się znacznej ilości ludzi; znaczna jest też wartość tej ilości narkotyku, wynosząca według cen rynkowych około 60 tys. zł. Spełnione jest więc kryterium ilościowe omawianego znamienia (por również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1999 roku - IV KKN 813/98, OSNPK 1/00 poz. 2).

Jak wynika z opinii z zakresu badań fizykochemicznych substancja, którą posiadał oskarżony to amfetamina, która należy do substancji psychotropowych grupy II-P określonych w załączniku nr 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ziele konopi innych niż włókniste (marihuana), które zaliczane jest do środków odurzających grupy I-N i IV-N określonych

w załączniku nr 1 do w/w ustawy. Oskarżony posiadał amfetaminę w ilości 66,01 gram pozwalającą na sporządzenie od około 550 do 825 porcji handlowych oraz marihuanę w ilości 1,71 grama pozwalającą na sporządzenie od 2 do 6 porcji handlowych, co wypełnia znamię znacznej ilości.

W momencie podejmowania przypisanego oskarżonemu działania przestępczego był on osobą dojrzałą, w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonego.

Jednocześnie, jak wynika z odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Pruszkowie

z dnia 14 kwietnia 2009r., sygn. II K 549/08, oskarżony był uprzednio skazany za przestępstwa z art. 62 ust 2, art. 59 ust 1 i art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz za czyn z art. 263 § 1 k.k. na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z dołączonych do odpisu wyroku dokumentów dotyczących odbycia w/w kary, a zwłaszcza z informacji z systemu (...)

i obliczenia kary wynika zaś, że oskarżony odbywał przedmiotową karę w dniach

9 i 10 kwietnia 2008r., od 19 maja 2008r. do 5 listopada 2008r. oraz od 1 czerwca 2009r. do 18 stycznia 2010r. Z dokumentacji wynika również, że miał rzeszoną karę odbywać również w okresie od 16 stycznia 2011r. do 9 czerwca 2011r., jednakże z dniem 27 września 2010r. został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary, na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 września 2010r.

W świetle powyższego stwierdzić zatem należy, iż oskarżony posiadał ujawnione u niego w dniu 9 stycznia 2014r. narkotyki w czasie przed upływem 5 lat od odbycia ponad roku kary łącznej orzeczonej wyrokiem w sprawie II K 549/08 m. in. za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Dwa z tych czynów (z art. 62 ust 1 i art. 59 ust 1 ustawy) były zaś, podobne, a jedno (z art. 62 ust 2 ustawy) wręcz tożsame z czynem rozpatrywanym w sprawie

niniejszej. Oskarżony popełnił zatem zarzucany mu czyn z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. Przepis ten stanowi, że jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Reasumując uznać należy, iż omawianym zachowaniem oskarżony wypełnił wszystkie znamiona zarzucanego mu w pkt 1 aktu oskarżenia czynu z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Z kolei przepis z art. 178a § 1 k.k. kryminalizuje zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości, lub pod wpływem środka odurzającego. Prowadzenie pojazdu to tyle co wprawienie go w ruch, kierowanie nim i wykonywanie innych czynności związanych z prowadzeniem. Występek ten ma charakter umyślny – do jego popełnienia niezbędne jest przypisanie sprawcy zamiaru bezpośredniego w zakresie prowadzenia pojazdu oraz co najmniej zamiaru ewentualnego w zakresie pozostawania w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Oznacza to, że sprawca powinien mieć świadomość tego, że znajduje się w takim stanie.

Zgodnie z poglądem prezentowanym w orzecznictwie stanem pod wpływem środka odurzającego jest taki stan, który wywołuje - w zakresie oddziaływania na ośrodkowy układ nerwowy, zwłaszcza zakłócenia czynności psychomotorycznych - takie same skutki jak spożycie alkoholu powodujące stan nietrzeźwości. Od tego stanu odróżnia się stan po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu, a więc i środka odurzającego, który - w zakresie skutków jest równoważny stanowi po użyciu alkoholu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 7 lutego 2007 roku - V KK 128/06, LEX nr 257849, LEX nr 257849, Prok.i Pr.-wkł. 2007/6/9). Tak więc w każdym przypadku sąd meriti winien po pierwsze ustalić istnienie środka odurzającego w organizmie osoby kierującej pojazdem, a następnie określić, czy wpłynął on na jej zachowanie w sposób analogiczny, jak w przypadku znajdowania się w stanie nietrzeźwości (por. również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2013 roku - IV KK 136/13, LEX nr 1379930, OSP 2014/5/50).

Jak wynika z opinii biegłego toksykologa, stężenie obecnej w organizmie A. B. amfetaminy oraz Δ^9 -THC i jego metabolitów pozwala jednoznacznie potwierdzić, że A. B. znajdował się pod wpływem środków odurzających działających podobnie do alkoholu w rozumieniu art. 178a § 1 k.k.

Biegły jasno i bezsprzecznie wykazał przy tym, że w próbce krwi oskarżonego, pobranej w dniu zatrzymania, znajdowała się amfetamina przy stężeniu 236,93 ng/ml, oraz $\Delta^{(9)}$ -THC w stężeniu 1,09 ng/ml i jego metabolity w postaci 11-hydroksy- $\Delta^{(9)}$ -THC o stężeniu 0,31 ng/ml i kwasu 11-Nor - $\Delta^{(9)}$ -THC-9-karboksylowy o stężeniu 14,47 ng/ml. Biegły podkreślił przy tym, że badana próbka krwi została pobrana po upływie ponad 8 godzin od zatrzymania i wskazał, że wysokie stężenia substancji psychoaktywnych we krwi oskarżonego, ujawnione po takim czasie od zatrzymania świadczą, że substancje odurzające przyjęte zostały w krótkim czasie przez zatrzymaniem.

Zważyć ponadto należy, że z materiału dowodowego sprawy, w tym z zeznań funkcjonariuszy Policji jasno wynika, że A. B. był pod tak silnym wpływem środków odurzających, że prowadząc pojazd mechaniczny nie potrafił utrzymać prostego toru jazdy, zaś w trakcie kontroli policjanci po samym jego zachowaniu poznali, iż może być pod wpływem substancji psychoaktywnej.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał zatem przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k. W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonemu winę, a jednocześnie nie występuje żadna z okoliczności ją wyłączających. Oskarżony jest osobą pełnoletnią, miał pełną zdolność rozpoznawania czynu i kierowania swoim postępowaniem. Wiedział on, że zażywał amfetaminę i marihuanę

i to krótko przed prowadzeniem samochodu, co sam przyznał Policjantom podczas kontroli. Jednocześnie znał działanie środków odurzających na organizm człowieka i wiedział, że prowadzenie samochodu po ich spożyciu jest zabronione.

Przestępstwo ujęte w art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 10. Jednocześnie w sprawie niniejszej, z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k., Sąd mógł wymierzyć za ten czyn karę pozbawienia wolności w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, tj. do 15 lat.

Z kolei, przestępstwo ujęte w art. 178a § 1 k.k. zagrożone jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się zasadami i dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k. Zgodnie z treścią tego przepisu, Sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze

i wychowawcze, które można osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie zaś do § 2 wymierzając karę Sąd uwzględnia przede wszystkim motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i jego zachowanie się po jego popełnieniu,

a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Odnosnie przestępstwa z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii, oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim popełnienia czynu zabronionego i jak sam wyjaśnił, posiadał ujawnione w dniu

9 stycznia 2014r., środki do celów handlowych. Oskarżony w wyjaśnieniach wskazał wprost, iż chciał sprzedać narkotyki w celu szybkiego zdobycia pieniędzy

i poprawienia sytuacji finansowej rodziny. Jego zamiar znamieny był zatem celem ukierunkowanym na osiągnięcie korzyści majątkowej. Miał on zarazem pełną świadomość bezprawności swojego działania, chociażby dlatego, że wcześniej był już karany zarówno za posiadanie środków odurzających, jak i ich odpłatne udzielanie innym osobom. Stopień winy oskarżonego należy zatem ocenić jako znaczny.

W odniesieniu do czynu z art. 178a § 1 k.k., zważyć wypada, iż oskarżony wsiadł za kierownicę samochodu w krótkim czasie po zażyciu środka odurzającego. Do tego wpływ środka na jego organizm był na tyle silny, że nie potrafił on utrzymać prostego toru jazdy, zaś skutki zażycia narkotyku były na tyle duże, że objawy odurzenia były wyraźnie widoczne, dla kontrolujących A. B. funkcjonariuszy. Jednocześnie dopuścił on się zarzucanego czynu krótko po godzinie 6:00 rano, a zatem w czasie kiedy ruch uliczny zaczyna się sukcesywnie zwiększać, w związku z tzw. porannym szczytem. Oskarżony poruszał się przy tym jedną z głównych i charakteryzujących się dużym natężeniem ruchu arterii komunikacyjnych W., jaką są Aleje (...).

W stosunku do obu popełnionych przez oskarżonego czynów Sąd jako okoliczność obciążającą uwzględnił wcześniejszą karalność oskarżonego. Ponadto w odniesieniu do przestępstwa z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd wziął pod uwagę działanie w ramach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał oskarżonemu fakt, iż przyznał się on do winy i wyraził skruchę. Sąd miał tu na względzie również pozytywną treść wywiadu środowiskowego sporządzonego przez kuratora (k. 172-174), z którego wynika, że obecnie oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje zarobkowo i dba o rodzinę.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości obu czynów popełnionych przez oskarżonego Sąd kierował się kryteriami wskazanymi przez ustawodawcę w art. 115 § 2 k.k.

W odniesieniu do czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd wziął pod uwagę charakter naruszonego przez oskarżonego dobra prawnego, którym w wypadku tego przestępstwa jest zdrowie publiczne. Jednocześnie Sąd miał na względzie fakt, iż oskarżony posiadał znaczną ilość środków odurzających, które zamierzał sprzedawać. W ocenie Sądu powołane okoliczności przemawiają za oceną stopnia społecznej szkodliwości tego czynu jako wysokiego.

W odniesieniu do oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu z art. 178a

§ 1 k.k. Sąd uwzględnił okoliczność, iż zachowanie sprawcy godziło w istotne dobro chronione przez prawo, tj. bezpieczeństwo w komunikacji. Ponadto Sąd wziął pod uwagę fakt, iż do jego naruszenia doszło w czasie zwiększającego się natężenia ruchu drogowego, na jednej z głównych ulic (...), na której przez całą dobę panuje ruch. Oskarżony był zarazem pod silnym wpływem substancji odurzających. Należało zatem uznać, że stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu był znaczny.

Biorąc powyższe pod uwagę, a w szczególności stopień społecznej szkodliwości poszczególnych czynów popełnionych przez oskarżonego, stopień jego winy, oraz wspomniane wcześniej okoliczności obciążające i łagodzące, Sąd uznał, że karą adekwatną za popełniony przez oskarżonego czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. 190 § 1 k.k. jest kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś czynu z art. 178a § 1 k.k. kara 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzone oskarżonemu kary za oba popełnione przez niego czyny pozwolą na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonego oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Działając na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Stosując zasadę redukcji przy wymiarze kary łącznej Sąd uwzględnił przede wszystkim związek między czynami popełnionymi przez oskarżonego w tym, praktycznie równoczesne ich popełnienie. Z kolei ich różny rodzaj, charakter jak również dobro prawne, w które godziły oba czyny sprzeciwiał się, zdaniem Sądu, zastosowaniu zasady absorpcji.

Kolejnym krokiem było rozważenie, czy w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki z art. 69 § 1 i 2 k.k. skutkujące możliwością warunkowego zawieszenia orzeczonej kary. Rozważając wszystkie istniejące w sprawie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe Sąd doszedł do przekonania, że w stosunku do A. B. nie zachodzą przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa tej instytucji.

Zgodnie bowiem z art. 69 § 1 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Z kolei zaś § 2 tego przepisu stanowi, że zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

Oskarżony A. B. jest osobą uprzednio dwukrotnie karaną (k. 164-165), w tym za przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 2 oraz art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Co więcej, aktualnie odpowiada on w warunkach recydyw określonej w art. 64 § 1 k.k. Ponadto, jak już wspomniano wcześniej, motywem posiadania przez oskarżonego środków odurzających było uzyskanie w przyszłości korzyści majątkowej. Oskarżony liczył na łatwy zysk (na co sam wskazał w swoich wyjaśnieniach) i to pomimo, iż był już karany zarówno za posiadanie środków odurzających w znacznej ilości, jak i za handel nimi na bezwzględną karę pozbawienia wolności (vide: wyrok II K 549/08 Sądu Rejonowego w Pruszkowie). Dodatkowo w zakresie drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów, podkreślenia wymaga, iż prowadził on pojazd mechaniczny w godzinach porannych, będąc w stanie silnego odurzenia

narkotykami (co potwierdzają wnioski opinii toksykologicznej, oraz fakt, iż nie potrafił on utrzymać prostego toru jazdy, a kontrolujący go policjanci bez problemu zauważyli objawy odurzenia), a w dodatku poruszał się jedną z głównych arterii komunikacyjnych W..

W ocenie Sądu, całokształt przytoczonych wyżej okoliczności dowodzi, że dotychczas stosowane wobec oskarżonego kary i środki karne nie przyniosły zamierzonego rezultatu. Tym samym nie może być mowy o jakiegokolwiek pozytywnej prognozie kryminologicznej w odniesieniu do A. B., który pomimo odbycia kary za posiadanie znacznych ilości środków odurzających

i handel nimi, po raz kolejny dopuścił się ich posiadania i to, jak sam przyznał w celach handlowych. Co więcej, dopuścił się on również prowadzenia pojazdu mechanicznego będąc pod wpływem środków odurzających. Postawa oskarżonego w żadnym wypadku nie pozwala zatem na zastosowanie środka probacyjnego. Uznać należy, że kara w zawieszeniu nie spełniłaby w odniesieniu do oskarżonego swoich celów, a w szczególności nie zapobiegłaby jego powrotowi do przestępstwa, jeżeli celu tego nie osiągnęły wcześniej stosowane kary pozbawienia wolności, w tym kara bezwzględna w sprawie II K 549/08 Sądu Rejonowego

w Pruszkowie orzeczone, co znamienne, między innymi za czyn z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Orzeczenie wobec oskarżonego kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłoby społecznie niesprawiedliwe i oznaczałoby praktycznie brak konsekwencji dla oskarżonego, który musi sobie uświadomić naganność swojego zachowania oraz nieopłacalność popełniania przestępstw. Co prawda oskarżony deklaruje zerwanie z dotychczasowym trybem życia i zapewnia, że nie powróci do popełniania przestępstw, co jest godne pochwały, ale co mogło mieć wpływ jedynie na wymiar kary a nie na warunkowe zawieszenie jej wykonania. Tylko kolejna kara bezwzględnego pozbawienia wolności może powstrzymać oskarżonego przed powrotem do popełniania przestępstw, w szczególności naruszających przepisy o przeciwdziałaniu narkomanii. W przypadku tego rodzaju przestępstw często obserwuje się powrotność do ich popełnienia z uwagi na kuszący sprawców łatwy i szybki sposób pozyskania środków finansowych.

Podkreślić przy tym należy, iż Sąd wymierzył oskarżonemu karę stosunkowo łagodną. Kara łączna 2 lat pozbawienia wolności zbliżona jest bowiem, w tym przypadku, do dolnych granic zagrożenia ustawowego. Jak wspomniano bowiem już wcześniej, maksymalna kara jaką Sąd mógł wymierzyć A. B., za sam czyn z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 64 § 1 k.k., wynosiła 15 lat pozbawienia wolności. Za orzeczeniem kary bliższej dolnej granicy zagrożenia ustawowego, przemawiały jednak wspomniane wcześniej okoliczności łagodzące, tj. fakt, iż oskarżony przyznał się do winy

i wyraził skruchę, a także pozytywna treść wywiadu środowiskowego.

Stosownie do art. 42 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Przy określaniu czasu tego środka Sąd miał na uwadze okoliczności dotyczące wymiaru kary wcześniej omówione oraz stopień niebezpieczeństwa dla ruchu drogowego, jaki oskarżony przedstawiał na tle konkretnych okoliczności przypisanego mu czynu. Znajdując się pod znacznym wpływem środków odurzających, jechał w godzinach porannych jedną z głównych ulic (...), na której to panuje zwykle duże natężenie ruchu.

Jak wynika z opinii toksykologicznej, palenie marihuany wywołuje

u kierowców obniżenie zdolności koncentracji przejawiające się w wydłużeniu czasu reakcji. Marihuana wpływa na upośledzenie koordynacji ruchów

i precyzji manewrowania kierownicą. Wywołuje również uczucie senności, dezorientację, a nawet urojenia. Ponadto, stymulanty ośrodkowego układu nerwowego takie jak marihuana i amfetamina, ujawnione we krwi A. B., wpływają na złe oszacowanie szybkości i odległości. Po ich przyjęciu kierowca jest nadmiernie pobudzony i nabiera nadmiernego przekonania o swoich umiejętnościach, co skutkuje agresywną i ryzykowaną jazdą. Kolejną konsekwencją jest między innymi utrata zdolności do obiektywnej oceny sytuacji na drodze. Ponadto niebezpieczny jest również okres po ustaniu stymulującego działania omawianych substancji, który charakteryzuje się trudną do opanowania sennością.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 kwietnia 1982r. (V KRN 106/82 OSNPG 1982/8/108) stwierdził: „przesłanką stosowania kary zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez daną osobę. Zakres a także czas trwania tej kary dodatkowej zależy od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu (...) sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności”.

Należało zatem oskarżonego wyeliminować jako kierowcę z ruchu drogowego na okres 3 lat, tak aby dolegliwość tego środka karnego uświadomiła mu potrzebę przestrzegania zasad ruchu drogowego przy prowadzeniu pojazdów mechanicznych, a zwłaszcza zachowania trzeźwości i zagrożeń jakie wiążą się ze złamaniem tej zasady.

Kodeks karny przewiduje orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres od 1 roku do lat 10. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia mając na uwadze to, że oskarżony przyznał się do zarzucanego czynu i wyraził skruchę.

Stosownie do dyspozycji art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego

w postaci środków odurzających zatrzymanych o A. B. w dniu 9 stycznia 2014r. i zarządził ich zniszczenie. Z kolei, kierując się art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci saszetki, która służyła do oskarżonemu do przechowywania środków odurzających.

Na podstawie art. 63 § 2 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, okres faktycznego zatrzymania mu dokumentu prawa jazdy w sprawie, tj. w okresie od 9 stycznia 2014r. do dnia 26 września 2014r.

W oparciu zaś o art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności należało zaliczyć okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie w dniach 9 stycznia 2014r. i 10 stycznia 2014r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego opłatę sądową

w kwocie 300 zł, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa pozostałych kosztów sądowych, mając na uwadze orzeczoną karę pozbawienia wolności oraz fakt, że oskarżony ma na utrzymaniu dziecko.

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.